

רבנו ראש הישיבה מרן הגאון רבי אשר דויטש זצ"ל

שנה חלפה לה מיום המר, בו נסתלק מעמנו ראש הישיבה הגאון האדיר רבי אשר דויטש זצוק"ל. ראש ישיבה שזכה להעמיד מאות תלמידים, תלמידי חכמים מפלגים גדולי תורה. ראש ישיבה שהאזיב את התורה על שומעי לקחו, וסמל באישיותו אהבת תורה מהי. שקיעות בתורה מהי.

שנה חלפה מאז פרח לו איש האמת, שלא חת מפני איש, ולא זו כמלא נימה מההלכה הצרופה, בתורה, בהלכה ובהשקפה.

שנה חלפה מאז עמוד הענוה וסמל הפשטות, אציל המדות וההטובה, נשל מאתנו.

שנה חלפה מאז עלה עמוד האש שהלך לפני המנהג להמשיך ולהצעיד את עולם התורה בדרך המסורה לנו מרבוננו. הוא הגבר אשר הוסיף על ללכד ולאחד את צבור בני התורה להמשיך במה שיסד וננה רבנו מרן בעל הדרכי שמואל, זצוק"ל. מוסדות התורה השמורים מהשפעת שלטון הנכר, ואף עמד מאחורי הקמת מוסדות נוספים.

הוא נסע למנוחות ואותנו עזב לאנחות. להלן מספר עבודות והנהגות מעבודת הקדש בשרית חיי, הלא היא התורה הקדושה ובסגלת מדות טובות.

"הוא עלי גדול ונפלא"

"אני זכיתי להפרי את ר' אשר לפני יותר מששים שנה", קב אמר הגאון הגדול רבי אליעזר הלוי דינר שליט"א, בדברי מספרו: "אני לא גדלתי בבני ברק הייתי בן 25 כשהתחתנתי והגעתי לבני ברק ובערב ב'בין הסדרים' חפשי חברתא, הייתי מקרב למרן הרב מפוניבז' זצ"ל, שאלתי אותו אם הוא יכול לעזור לי למצא חברתא, והוא הציע לי את הבחור אשר הכהן דויטש, שהיה אז כבן שמונה עשרה שנה, והוא צעיר ממני בשבע שנים, וכך אמר לי אמר הרב מפוניבז': 'תראה הוא עלי גדול, ממש נפלא מאוד'. ואכן, כל ערב הוא בא אלי הביתה ללמוד. גם ביומי דפגרא, בבין הזמנים, שבתות, למדנו יחד מסכתות רבות, מסכתות שלא לומדים בישיבה: עירובין, שבת, חליו, נדה ועוד. וזה היה נפלא מאד.

קבר אז התפעלתי ממנו, שלמרות שהיה עלי גדול, לא הסתמך על כשרונותיו ולא הסתפק בהם, אלא למד והשקיע בהתמדה עצומה. עבודת גמורה לעמל התורה, זה סוג אחר של למוד ועבודת ד'.

כאשר רצינו לדעת איך ללמוד ולהספיק, התנעצנו עם רבנו מרן בעל ה'קהלות יעקב' זצ"ל.

"לא אוכל, לא שותה ולא ישן"

גיסו הרה"ג ר' משה יעקב איזנברג שליט"א, תאר את ההנהגה המיוחדת עם המשפחה ועם הקהל: "איזו עטרה למשפחה היה, בגבה ורוממות, אף פעם לא התנשא על אף אחד, גם במשפחה גם בסביבת החצר שגשג בעל כל הכלל, אף פעם לא השתמש בכתרו, לא בכתר כהנה, לא

סמל השקיעות

תלמידים רבים, למאות, זכה רבנו להעמיד. להלן תאור מיוחד מאחד מהם: הנקדה המרכזית שאותה זכינו לראות בעינינו כל הזמן, זו השקיעות הנוראה של רבנו במחשבה ובכלמוד התורה, ראוי זאת כל ראינו אפילו בהלוכו ברחוב, ראשו תמיד היה שקוע ותנועותיו המסורסות פעלו כל העת. ראוי את זה בשעורים כאשר תוף כדי השעור היה חושב ומחדש דברים חדשים.

ואגב, כשהתחדש לרבנו באור תוף כדי השעור היה מדגיש שזה התחדש בשעור והיה אומר בלשון קדשו: "בדרך כלל מתברר אחר כך שזה לא נכון, אמנם כיון שהחתם סופר אמר שמה שמתחדש באמצע זה סיעתא דשמיא מיוחדת, אז אגיד את הדברים בהסתאגות..."

בשעת מסירת השעור היה כלו בשקיעות נוראה לא שם לבו למתרחש סביבו, בדרך כלל כאשר הביא אתו ספר לשעור היה שוכח אותו שם, וכן את המטריה בימות הגשמים.

פעם זכיתי לראות מחזה מרטיט, רבנו זצוק"ל הולך ברחוב תחת מבטרי גשם, וכידו מנחת מטריה סגורה מונפת למעלה... כאשר כל מעינותיו שקועים בכלמוד. ספורים דומים על שקיעות מחלצת כזו נשמעו רק דורות קדמונים!

לפעמים רבנו היה מבקש שעון מהבחורים (קשה לא זכר להביא עמו) כי רצה לסים את השעור בזמן, וכמה פעמים שכח מחמת שקיעותו את השעון אצלו.

בכתר תורה, ולא בכתר מלכות!

כלם במשפחה ראו את השקיעות שלו בלמוד התורה. לפני שנים כאשר אחותי הרבנית הצדקנית להבדיל בין חיים לחיים הייתה צריכה לנסע למנוחה, היא הייתה צריכה למעט את מנוחתה ולחזור לבית באמרה שכאשר היא לא בבית אז הוא לא אוכל, לא שותה ולא ישן! איזה קדוש ד' זה היה!

חונך כמו פעם לא כמו כלם

"זכיתי לשהות אצלו בבית כשהילדים התחילו לגדל", מספר גיסו: "כמה מח ומחשבה השקיע בחנוך שלכם, הוא חפש והתאמץ לשמר את החנוך של פעם, לא להסתפק במה שבכלם עושים. תמיד הייתה לו שאיפה שהדורות שלו יהיו כמו יהודים של פעם, לא כמו כלם, זה היה 'טרף' אצלו 'כמו כלם', כמה מאמץ השקיע בזה".

ברכת הבנים

כשהיה מברך את הבנים בברכת הבנים, 'ישמך אלקים כאפרים וכמנשה' באיזה רגש, באיזה קול בפי, איזה רגש ולב. הילד ששומע קול ברכה כשאבא אומר את זה מפל הלב והרגש, לא פלא שהבן מרגיש מה האבא רוצה ומה חשוב לאבא על מה הוא מוריד דמעות, על 'שימך כאפרים וכמנשה', כמה זה מנקה את הילד מכל מיני נסיונות, מוריד את הערך של כל העולם הזה. 'אין לי שום דבר בעולם חוץ מאפרים ומנשה של האבא'!

שנה לפטירתו | ט"ו בכסלו תשפ"ה

ר"מ באיוו ישיבה והיה שם בן של משפחת גדולים שלא הצליח להגיע למעלת אבותיו והתנאש, דברתי אתו דברי חזק, וספרתי לו מה שאמר הקפץ חיים לאדם שבקש להוציא את בנו מהישיבה וטען שזה נראה שממילא הבן שלו לא הולך להיות גדול הדור, אמר לו הקפץ חיים: **וכי את העסקים שלך אתה מפסיק בגלל שממילא לא תהיה רוטשילד?...** אלא שמשקיעים ומנסים להרויח מה שאפסר.

מי שחושב שהוא לא יצליח להגיע לדרגות הגבוהות של רבנותו, אפילו אלו מהדורות האחרונים כמו מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל ומרן הגר"ש אונגרברג זצ"ל, ולמעלה בקדש אצל כל גדולי עולם. עליו לדעת שיש **מטרה בעצם העמל** גם אם לא מגיעים לתוצאות כפי שמצפים.

ובנוסף, אי אפשר לדעת מתי יזכה שיפתחו לו מעינות **חכמה**. יש ספורים על גדולי ישראל שנולדו קשיי הבנה ועל ידי עמל ותפלות הצליחו להגיע לדרגות עצומות. למשל מספר על המהר"ם שיק שנולד קשה הבנה ושפסולת לפני ה', עד שזכה יום אחד נפוצו לו מעינות החכמה והוא גלה בעצמו כוחות אדירים."

חברותות והיה בכל פעם עם אותו עמל לחשוב מחשב כמו בפעם הראשונה שלומד.

גם בתקופות שהצריך להקריע ולהתעסק בדברים סבוכים ועצומים ובענייני צבור גורליים שהיו תלויים בו, בשעת הלמוד היה בשלוח נדירה וברכנו **משלם** אף ורק בעמק הסוגיא, וזכור ביום של מחאה על הגייס, שהיה צריך תוך כדי הלמוד בהקראות דחופות שאנחנו רק מטבע הסקרנות וכו' היה קשה לנו להתרפז, אמנם רבנו שהכל תלוי בו ענה מה שצריך מדי פעם אף בכל הלמוד היה מרפו ושליו בלי הסח הדעת כלל.

זכורני כשקראתי לפניו פעם 'חזון איש' עם חשבונות מרפדים, ובתוך הדברים דבר על הסוגיא והבנתי מדבריו שבשמיעתו את מה שאני קורא הוא מחשבון ומקריב את הדברים בהקף נורא, בעוד שאני קורא את הדברים עצמם ולא נמצא כלל בהקף דעתו. "לא להתנאש!"

דברי חזק מרבינו:

"יש פאלו שמתנאשים, הם עמלים ומתנגעים ומרנשים שלא מגיעים לדרגות גדולות. פעם הייתי

פאשר שם לב מיד **חזר בעצמו** בעונותיו לישיבה להחזיר את השעון, קשה לא חושב לבקש מאחד התלמידים, שבלאו הכי הולך לישיבה, שיאיל בטובו להשיב את השעון לבעליו.

פעם בעצמו של השעור התנכח אחד התלמידים עם רבנו, ורבנו אחז בתקף שלא כדבריו והרים את קולו דאורייתא דקא מתח בה והיה במשך כמה דקות ופוח עז קשאותו תלמיד עמד על שלו, עד שרבנו אחז שצריך להמשיך הלאה, אף מיד כשבא להמשיך אמר לאותו תלמיד: **תמשיך להתנכח** זו גמרא מפרשת: 'אויבים בשער אפלו אב ובנו, ורב ותלמיד וכו' לבסוף נעשים אוהבים זה לזה'. והפטיר רבנו שאינו יודע מתי זה ה'לבסוף' הזה, אף כן כתוב...

קשהו מלגים אותו בחורים לביתו, לאחר השעור, ומדברים בלמוד נשאר כל העת בשקיעותו ולא ראה מימינו ומשמאלו. זכורני שפעם מצד בדרכו, פאשר רואים עליו שהוא מנתק כליל מהסובב אותו.

ומה נהדר היה המראה קשהה מגיע לכביש היו עוזרים הרקבים מפני **כבוד התורה**, והוא, ראשו ולבו במעמקי התורה הקדושה.

בחברותא

וכשזכינו לשבת קמיה רבי, במה שנקרא "חברותא", זכינו לראות סדר למודו שהיה תמידי בשקיעות ללא הסח הדעת כלל.

כשהיינו באים למעונו, אור החשמל בסלון היה יכול להיות מכבה, וכן המזגן מכבה גם בתקופות של חם מהביל, וכששאלנו אם אפשר להדליק, מיד אמר כמתנצל ש"שכח", ונשאלתיו אם אפשר להדליק היה אומר בנעימות שזה לא קשוט, וכששאלתיו אם זה משנה לו מצב המזגן אמר שאין לו כלל נפקא מינה ונעשה מה שרוצים... ופעם אמר בעונותיו שתמיד **לא צריך לשאל אותו** ונעשה מה שאני רוצים... וחשוב להדגיש כי היו לרבנו דעות תחושות של קד וחם... היו פעמים בהרף שהיה לובש סדר וכדומה אולם בשעת הלמוד הוא לא הרגיש מאומה!

השמחה האדירה של רבנו בכל חדוש בין שלו ובין של אחר וכן בכל דברי תורה אף בלי שום חדוש, לא נתנת לתאור, וכן הפאב שהיה לרבנו כשלא היה מוכן ובפרט כשלא היה ברור האם קושיא נכונה, היה עצום.

ההרגשה סביבו היתה שאני **דבר בעולם שמענו אותו חוץ מארבע אמות של הלכה בלבד**, עוד דין, עוד קושיא ועוד תרין!

עמלו הגדול בתורה של רבנו היה מבחיל, לא היה כזה דבר אצלו ללמד **בלי עמל** ולהניח איהו פרט קשה, ולא סמך על קשרו הגדול ומוחו הפביר וזכורנו העצום, אלא תמיד עמל כאילו זה הפעם הראשונה שלומד, והיו פרקים שהיה לומד פאותו שבו עם כמה

לומדים לעלו נשמת

לילדי 'בני בינה' היקרים שיחיו לקראת יום השנה הראשון של רבנו הגדול מרן ראש הישיבה זצוק"ל הננו יוצאים למוד משניות לעלו נשמתו הטהורה של רבנו **אשר בן הרב בנימין זאב** זצ"ל ביום פטירתו [מיום חמישי בלילה עד שבת קדש]

הלומד חמש משניות
[וניזכיר תחלה שלומד לע"נ רבי אשר ב"ר בנימין זאב]
יפנס להגדלה

נא להשאיר בקול ברור שם ומשפחה, כתבת ותלמוד תורה
בפו 'בני בינה' - 03-3064100 ש'לוחה 6

"ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש" (כח יא).

ובסנדרון (צה) דרשו אין 'פגיעה' אלא 'תפלה', ובברכות (כו) אמרו שתקן תפלת ערבית. וצריך להבין למה דוקא אז תקן תפלת ערבית?

ובאר בתורת חיים (סנדרון שם) שהיה בראשית יום, בעוד היום גדול בא השמש ושקע שלא בזמנו, כפי שכתוב בהמשך הפסוק. וזה גרם שיגעון נאנס ולא התפלל מנחה, כי סבר שעוד זמן רב לפניו להתפלל, והנה כבר שקעה החמה. והלא ההלכה היא (ברכות כו) שאם טעה אדם ולא התפלל מנחה צריך להתפלל ערבית שמים, הראשונה ערבית והשנייה לתשלומיו. לכן תקן אז תפלת ערבית והתפלל אותה שמים, אחת לשם ערבית והשנייה לתשלומי תפלת מנחה.

"והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו. והנה ה' נצב עליו ויאמר אני ה' וגו' (שם יב-ט).

כבר התקשו רבים איך מתחלה עלו המלאכים ואחר כך ירדו, הרי תחלה ירדו מהשמים ואחר כך עלו?

ובאר רבה של קאליש בספרו 'נפש חיה' על פי הגמרא בחגיגה (יד) שכל דבור ודבור שיוצא מפי הקב"ה נברא מפניו מלאך אחד. וממילא כאן, שהקב"ה נצב עליו למטה ודבר עמו, מכל דבור נברא מלאך, ובראיתם היתה כאן למטה בארץ. כי הדבור היה בארץ. ממילא פינו שנברא למטה, מתחלה עלו לשמים ואחר כך ירדו.

וזה שנאמר בהמשך 'והנה ה' נצב עליו', והנה, כאמור, למטה, ולכן 'עולים ויורדים בו'.

"הארץ אשר אתה שכב עליה לך אתננה ולדודך" (שם).

בחילין (אח) דרשו 'למדת ששקפה הקב"ה לכל ארץ וישראל והניחה תחת יעקב אבינו שתהא נוחה לכבש לבניו'.

נשאל הגאון רבי עקיבא איגר מדוע היה צריך ללמד את כל ארץ ישראל, הרי ההלכה היא שאדם החפץ לקנות עשר שדות בארץ מדינת קונה את הכל על ידי קנין תזקה ששעה באחת מהן. אם גם כן לא די במה ששכב כאן (שהצעת מצעות ושיכיה הלא היא קנין תזקה) כדי שיקנה הכל?

והשיב לו (חזו"ש דעק"א חלו"ש) שלשון 'הארץ אשר אתה שכב עליה' משמע שרק אותה קרקע ששוכב עליה נתן לו ולא השאר (ואם כן אין זה דומה לקונה עשר קרקעות) ולכן היה צריך לקפל הכל תחת מקום משכבו.

"וייקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנכי לא ידעתי" (שם טז).

כתב רש"י, שאלו ידעתי לא ישנתי.

רבה של קאליש בספרו 'נפש חיה' הביא בזה רמז נאה ששמע לפרש בשם 'איש א-לקים הרה"ה' הקדוש אבד"ק זאקליאו זצ"ל שהתארגע צורות החקיקות בפירכיה העליונה הו: אריה, קרוב, נשר ואדם, והאדם הוא יעקב שצורתו חקוקה בכסא הכבוד. וזהו שאמר יעקב 'אכן יש ה' במקום הזה' שראשי תבות 'אכן' הוא אריה קרוב נשר, אף 'ואנכי' לא ידעתי. ראשי תבות 'אנכי' אריה קרוב נשר יעקב, זאת לא ידע שצורתו חקוקה בכסא הכבוד.

ובזה מובן מדוע אם היה יודע לא היה שוכב, כמבאר במדרש (בר פ"ח כ"ב) שהמלאכים ראו שאיקונין שלו חקוקה למעלה ולתחתיו ראוהו ישן, וישנו בו על כף. ולכן אם היה יודע על 'אנכי' שצורתו חקוקה למעלה, לא היה ישן כאן.

"ונתן לי לחם לאכל וגבד ללבש" (שם כ).

מה האריכות בדברי יעקב. ברור שהלחם נתן לאכל והגבד ללבוש. די היה לכאורה לומר ונתן לי לחם וגבד.

וכתב בספר 'בית יהודה' (לאבד"ק שטרנבוין) שמצוי לפעמים אדם שישי לו כל טוב בביתו, אלא שהוא אינו בן הבריות רחמנא לצלן ואינו יכול לאכל לחם, ואף בגד אינו יכול ללבוש קראי. על זה התפלל יעקב שיהיה בריא ויכול לאכל את הלחם שינתן לו ויכול ללבוש את הגבד ולצאת בו לדרך.

"ויאמר להם השלום לו, ויאמרו שלום, והנה רחל בתו באה עם הצאן" (כט ו).

כבר עמדו המפרשים על כך, שהיה עליהם רק לצנות על שאלתו ששלום לו, מי בקש מהם לומר שהנה רחל בתו באה?

ותרץ על כך רבי בנימין וולף ברטצפלד, בילדזנו, (מי שהיה למימים מגיד משרים בקהלת ברוט - פירט), שהנה מבאר במדרש (ויקרא י"א) לגבי נגעים בפנים על אדם) שאין בעל הדין פוגע בנפשות תחלה, אלא מקדים שולח לו חסרון בממונו, ואחר כך בבהמות, ולבסוף, אם עדין לא שב, פוגע גם בגופו. וזהו שאמרו 'שלום', והביאו ראיה לדבריהם ששלום לו, כי 'הנה רחל בתו באה עם הצאן' ואם לא היה לו 'שלום', ודאי צאנו היה מתחלה.

מעשה לפרשה

רגיל היה הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל לספר את הספור הבא:

באולם ההמתנה של הרבי מרוז'ין יושב יהודי, מצוה חרוש קמטים וכל היותו צער ויסורים. אל האולם נכנס ילדו הקטן של הרבי, מי שהיה למימים הרבי משוש'רסקוב, ופנה לאותו יהודי:

"מה ברצונך לבקש מאבא?"

חזה היהודי חיוך עצוב ולטף את תלפיו של של הילד: "הנני זקוק לברכה ושיגיה", השיב. הדלת נפתחה והיהודי נכנס לקדש פנימה, לרבי. לאחר שהות קצרה יצא. שוב פנה אליו הילד: "מה אמר לך אבא?"

"הוא ענה ש'ה' יצור!' השיב היהודי.

"ומה יהיה עד ש'ה' יצור?" שאל הילד.

"איני יודע" גמגם היהודי.

"אם כך חזר אל אבא ותשאל אותו".

חזר היהודי לחזור של הרבי ושאלו את שאלתו של דוד משה הקטן. שמע הרבי ונענה: "הקב"ה יצור גם עד אשר יצור. הדבר מפרש בפסוק [בפרשתנו]: "פי לא אעזובך, עד אשר אם עשיתי את אשר דברתי לך" (כח טו), גם עד שאושיגך לא אעזובך".

שבת קדש קדשים

ענג השבת
בלמוד התורה

לבעל ה'כתב סופר' זצ"ל היה חברותא - בחור מתלמידיו שאף היה משמשו - ללמוד באשמרת הבקר בכל ימות השבוע, לרבות אף יום השבת, משעה שמים אחר חצות לילה ועד תפלת שחרית, תפקידו של הבחור בכל ערב שבת היה, להכין גרות גדולים וארזים ב'חדר למוד' של ה'כתב סופר', שלאורם יוכל ללמוד עם רבו כליל שבת עד הבקר. שבוע אחד, התגבר על הבחור גיפיות מרבה בסוף שבוע מטרח הלמוד, ומשום כך, חפץ היה לישן משך כל הליל שבת עד הבקר, ועל כן גמר בלבו שלא להכין בערב שבת גרות ב'חדר למוד', וכך בהעדר אור יוכל לחזור למטתו ולשון עד הבקר, שעה שיעירו ה'כתב סופר' ללמוד עמו, וכך הנה...

באמצע הלילה נכנס ה'כתב סופר' לחדרו של תלמידו להקצו ללמוד, מיד נודרו הבחור המתלבש תוך, והלך יחד עם רבו לעבר ה'חדר למוד' ... ומיד כשנראה ל'כתב סופר' ההמתנה שהחזיר חשוך והגרות אינם דולקים, לא היה יכול לעצור עצמו ופרץ בככי מר, על כך שהשבת אצלו 'הענג שבת' הגדול ביותר - לשבת ללמוד ולהגות בתורת ה' כליל שבת קדש עד תפלת שחרית. התלמיד, שראה את הצער העמוק של רבו ואת בכיו, התחרט בכל לבו על ה'שב ואל תעשה', ועל אתר קבל על עצמו שלא ישנה זה המקרה שוב.

למוד בשבת מתוך יסורים

שום גורם וסבה - לא מנעו מהגאון רבי שמואל גדליה זצ"ל, בעל ה'גדליה שמואל', לקום את המעלה שבמפוזות, הלא היא מצות 'והגית בו יומם ולילה', הוא ראה בכך את החובה היותר גדולה של האדם בעולמו, ומשום כך, אף שהיה במצבים קשים ביותר, פאשר גופו מוסר ורצון, ונפשו מלאה גיון צער, התגבר פארי על אלו ההרגשות, ועד לשימתו האחרונה הגה תדיר בתורה הקדושה בצורה מפליאה.

בשנת תרפ"ח, ארע אסון גדול בביתו, בנו הזניק וחסים - חיים מאיר - הלך לעולם שכלו טוב בעצומה של שבת... בני בבית, היו מרסקים לנכח האסון הקבד, ולא יכלו כלל להתאפק לכבש את צערם עד לצאת השבת... ורק ה'אב השכול' - רבי שמואל גדליה, השפיל להבליג על מכאוביו המתפרצים הוא לקח גמרא ונכנס לחדר סמוך, והתחיל ללמוד בעיון את הסוגיא בה עסק, פאשר הוא מתעלם לחלוטין מפל המצב הנורא, רק בצאת השבת, פאשר חלו עליו דיני אבולות, הפסיק באחת רבי שמואל גדליה את למודו, ואמר: עד עתה עסקנו בתורה הקדושה - שהרי היינו מחיבים ב'כבוד השבת', אך מעתה הננו מתחייבים ב'כבוד המות', ופרץ בככי מר...

למוד שבע שעות בראש השבת

מספר על גאב"ד טושעבין הגאון רבי דב פערש וינפלד זצ"ל - בעת מגוריו בעירת טושעבין, מנהגו ביום שבת קדש אחר סעודת היום היה, למסור שעור לתלמידיו ב'סגיות הש"ס' עד לתפלת המנחה הסמוכה לשקיעה, שעור זה ארך לא פחות משבע שעות ואף יותר מכך! (היות ובעיר גליצא היתה השקיעה מאחרת ביותר, שעה שבמדינות אחרות היה זה כבר אמצע הליחה). התלמידים - שומעי השעור - לא היו מסגלים לכה, והצרכו מפעם לפעם לצאת באמצע השעור להתאונר ולשתות וכיוצא בזה, אף מוסר השעור גאב"ד טושעבין, לא הפסיק כלל במשך כל זמן השעור, לא למנוחה קלה ואפילו לא לשתיה, כך ישב ולמד בראיפות ובנשימה אחת כל אותן שבע שעות ויותר, מתוך חשקת ואהבת התורה.

חזר על הכל!

שח הגאון רבי משה מרדכי שולזינגר זצ"ל על בעל ה'אבי עזר' זצ"ל: בהיותו בחור, היה היחיד שנושא ב'שיבת סלוצק' בזמן מלחמת העולם הראשונה, כשהתחילה המלחמה כל הבחורים שבו לבתיהם, חוץ מפניו שהיה היחיד שנושא על מקומו ב'שיבה, אפוא שול שלח אותו ל'שיבה, היא אמרה לו' שם מקומה! הוא היה בסלוצק, בלי אכל וכלי בגדים, לא היה לו שום דבר, וממילא היה לו הרבה זמן ללמוד, והוא רק למד ולמד ולמד... הוא למד שם מאתיים פעם מסכת 'בבא בתרא', איך? מיום ראשון עד יום חמישי - בבקר ובערב, ביום ובלילה, הוא למד עשרות עשרות דפי גמרא, ואחר כך בזמנים ששי ושבת היה חוזר על כל אותם דפים עוד הפעם!.

סגלת השבת ללמוד תורה ויראת שמים

בשנת תשכ"א, נלכד צורך היהודים איכמן - שר", ונעצרו לו משפט בארץ. ה'משגיח' הגאון הצדיק רבי יחזקאל לוינשטין זצ"ל, חפץ להפיק מוסר השכל ולקח - לנכח ההתעוררות שהיתה אז באותה התקופה, ובחר לעונר על כן ב'שיחתו השבועית שבישיבת פוניב' כליל שבת פרשת בחקותי, כשבתחלת הדברים פתח ואמר: 'אולי היה ראוי להמנע מלהזכיר דברים מעצבים כליל שבת קדש... אך מה אעשה שבשבת קדש אנו יותר קרובים לרבונו של עולם, ואם כן, אנו חייבים לנצל את הזמן המיוחד הזה לתורה ויראת שמים...'

לנצל כל דקה בשבת לעסק התורה

פעם אחת, אחד ממקורבי מרן הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל, מתח לפניו בקרת נוקבת וחרירה על השעות הרבות שמתקדשות ל'טישים' כליל שבת בצבור החסידי... באותה שעה, ישב בבית הרב שך גם כן בתלמידו הגאון רבי עמנואל שולדנר שמהר להגיב: 'אל נא תבקר צבור יקר זה, אדרבה, מוסר השכל יש לך למחמת מהם, כיצד צריכה השבת להיות מנצלת כל-כלה לעבודת ה', ונעשה זאת בדרך שלך - על ידי למוד התורה ותפלה'. לשמע הדברים, נענה הרב שך ואמר לאותו מקרב: 'רבי עמנואל צודקו ולא אתה'.

ברכת מזל טוב לבחור הבר מצוה היקר והחביב

אלחנן נ"ב בן הרה"ג ר' חיים משה אייזעמאן שליט"א

לרגל הכנסו לעול תורה ומצוות

יהי רצון שיעלה מעלה בתורה ויראת שמים ויגדל לתפארת בית ישראל העליה לתורה ותקנים בשבת זו פרי ויצא בביהכ"ס 'בני הישיבות' רוממה, ירושלים